

Az egyházak megújulása

Az egyházi hatalom – ugyanúgy ahogy a politikai hatalom sem – önmagától nem képes a megújulásra. Ennek a történelemből is ismert oka az, hogy bármilyen felülről építkező hatalmi rendszer, legyen az diktatórikus vagy áldemokratikus, önmagát soha sem fogja felszámolni, sőt igyekszik fennmaradását a legkülönbözőbb eszközökkel minél tovább fenntartani.

Az egyházak, a vallásosság, a hit megújulása ezért – hasonlóan a politikai élet megújulásához – az egyes embereken, és az egyes emberek szemléletváltásán keresztül, a szűkebb és tágabb közösségeken múlik. Ez csak akkor valósulhat meg, ha az emberekben megfogalmazódik az az igény, hogy a lelki életüket érintő kérdéseikre ne gyerekmesékbe illő homályos, misztifikált és téves magyarázatokat kapjanak, hanem tudásalapú, előremutató, világos válaszokat. A technika előbb említett világméretű terjedése egyébként ezt a folyamatot is meggyorsíthatja. Szerencsére az információterjedés sebességének a növekedésével az egyre újabb generációkat egyre nehezebb mesékbe illő magyarázatokkal befolyásolni.

A világos tudás visszatérése az egyházakba olyan egységes vallásosság kialakulásához vezethet, amely nem megkülönbözteti, elválasztja, és egymás ellen fordítja az embereket és népeket, hanem a tudás és a hit együttes erejével összekovácsolja őket. Ehhez a változáshoz újfajta egyház szükséges, mind rendszerbeli felépítést, mind pedig a bennük szerepet vállaló lelki vezetők szemléletmódját tekintve is.

Az új egyház felépítésének, ugyanúgy, mint a politikai rendszerekének alulról építkezőnek, valóban demokratikusnak kell lennie. Bár a nagyon távoli jövőben egyszer talán elérhető lesz, hogy a politikai és a vallásos vezetés egységes legyen, hiszen a magasan fejlett tudásalapú társadalomban ez mindenképpen bekövetkezne, a mostani társadalmi fejlettségi szinten ez az egységes vezetés azonban még csak utópiának tűnik. Ezért a politikai és vallási vezetésnek kezdetben egymástól teljes egészében függetlennek kell lennie. Ezt a függetlenséget már csak azért is célszerű fenntartani, mert számtalan történelmi példa mutatja, hogy két nem demokratikus rendszer szövetsége milyen szellemi és anyagi hanyatlás, milyen tragédiák forrása lehet. Éppen ezért a tudásalapú, demokratikus társadalmi berendezkedés kezdetekor a politikai és vallási irányításnak egymástól teljesen szét kell válnia. Így a két független demokratikus rendszer valóban a közösség hasznára lehet, és egymástól függetlenül is erősíthetik annak egységét.

Ma a politikai és vallási vezetés egymástól függően létezik, és valójában nem lehet tudni, hogy mikor melyiknek az akarata, befolyása és érdeke érvényesül. Legjobb példa erre az egyházak pénzügyi függése a politikai és így a gazdasági hatalomtól. Mára már az egyházi irányítás olyan óriási, hierarchikus rendszert hozott létre szerte a világon, amelyet egyedül nem képes pénzügyileg fenntartani. Ehhez szüksége van olyan anyagi forrásokra, amelyekkel viszont egy adott országban az éppen hatalmon lévő politikai vezetők, pártok rendelkeznek. Ha az egyházaknak nem sikerül jó viszonyt létesíteniük a hatalmon lévő politikai csoporttal, akkor veszélybe kerülhet a létezésük. Ha viszont ez bekövetkezik, akkor az egyházak a híveiken keresztül megpróbálnak nyomást gyakorolni a politikai élet irányítóira, akik ennek következtében akár a hatalmukat is elveszthetik. Az

ügynevezett demokratikus országokban ez a sakkjátszma figyelhető meg minden választáskor, és ennek a sakkjátszmának a része az is, hogy az egyes pártok akár vallásos köntösbe bújva igyekeznek a hívő embereket minél nagyobb számban maguk mellé állítani.

A valódi demokratikus egyházi felépítésnek azonban nincs szüksége a ma mindenhol meglévő alá és fölérendeltségen alapuló hatalmas bürokratikus hatalmi rendszerre. Sőt, követve a nagy vallásalapítók tanításait, az igazi egyházakban az alá és fölérendeltségnek nem is lehet semmilyen szerepe sem. Éppen ezért az egyházakról azoknak a kisebb, nagyobb közösségnek kellene közvetlenül gondoskodniuk, ahol azok ténylegesen működnek. Így válik csak szétválaszthatóvá egymástól az egyház és a politika, és így teremthetők igazán tiszta és átlátható társadalmi viszonyok.

Az egyházak rendszerbeli megváltozását azonban követnie kell a személyes hozzáállás megváltozásának is. A ma elterjedt gyakorlat, miszerint a papok főállásban végzik a tevékenységüket, a társadalmi fejlődés korai időszakából ismert kasztrendszer fennmaradásának klasszikus példája. Mint ismeretes a kasztrendszerben a társadalom egyes tagjai elkülönülnek a közösség többi tagjától, egy külön réteget hozva ezáltal létre. Ennek a rétegnek a tagjai felhatalmazva érzik magukat, hogy bizonyos tevékenységet csak saját maguk végezhetnek és ezért a tevékenységért a közösség többi tagjától fizetést, szállást és ellátást igényelnek, követelnek, sőt, ellentétben az összes vallási tanítással, még óriási vagyonokat is felhalmozhatnak. Ez a szemlélet, mint az előzőekben már szó volt róla megfigyelhető a politikusoknál és egyes diktatúrákban a katonaságnál is. A papságnak ez a fajta magatartása azonban teljesen ellentétes a vallásalapítók tanításaival és a vallásos szemlélettel is. Ez még akkor is így van, ha az egyszerű emberek elhiszik, és igaznak vélik mindazt, amit drága ruhába öltözött színészek prédikálnak nekik a szépen feldíszített templomokban. A szomorú ebben a történetben az, hogy azok a papok, akiknek a többsége valóban jólelkű ember és munkáját talán szolgálatnak tartja, nincs is tisztában azzal, hogy valójában csak szerepet játszik és ezzel egy olyan rendszert szolgál, amelynek pusztán léte is ellentétes a tanításokkal.

Ahhoz, hogy a lelki vezetés valóban szolgálattá váljon, elengedhetetlen, hogy a lelki vezetők saját maguk gondoskodjanak a megélhetésükről. Az a lelki vezető ugyanis, aki bármilyen formában anyagi támogatást fogad el, az nem önzetlenül szolgál, hanem munkát végez. Csak a munkavégzésért jár ugyanis fizetség, a szolgálatért soha sem. A lelki vezetés ezért nem függhet anyagi javaktól, és nem függhet időtől sem. A lelki vezető a feladatát a megélhetését biztosító főállásán kívül is el tudná látni, feltéve, hogy rendelkezik a feladata ellátásához szükséges két nélkülözhetetlen értékkel, a tudással és a hittel. Csak e két érték birtokában válhat ugyanis valaki valóban egy közösség lelki vezetőjévé. Ezt a két értéket azonban nem lehet csak könyvekből megtanulni és megszerezni. A lelki vezetés nem hivatás, nem lehet eljátszani, nem lehet tanulással és iskolák elvégzésével elsajátítani. A lelki vezetőket nem iskolákban képzik és nem felszenteléssel válik valaki azzá, hanem nagyon sok életem át tartó személyiségfejlődés eredményeként. Ehhez pedig sorsszerű elhivatottság szükséges. A tudást és a hitet mindenkinek saját magának kell megkeresnie. Elsősorban önmagában és a környezetében. A keresés azonban csak akkor lesz sikeres, ha a kereső lélek erős és kitartó és nem a becsvágy vagy az anyagiasság vezérli. Akkor lesz

sikeres a keresés, ha az ember már nem keres tovább, egy idő után megáll, mert rájön, hogy mindaz, amit tudni szeretett volna ott van már rég benne. A tudás és hit segítségével az ember szert tesz valami olyasmire, amit nem lehet ésszel felfogni, hanem csak érezni lehet, vagyis szert tesz a szeretet képességére. Mint az eddigiekből kiderült, gyakorlatilag egész életünkön át ezt tanuljuk. Egy fiatal és erőtlen lélek nem lenne képes elviselni a tudással járó lelki megterhelést, számára a teljes tudás, inkább csapást jelentene, mintsem támaszt.

Ez a könyv is azért íródhatott meg, mert bár tartalmazza a világról és az önmagunkról szóló ismereteket, de ezek az ismeretek önmagukban nem okozhatnak lelki megterhelést és kárt sem senkiben. A lelki értelemben vett tudás, a tapasztalás megszerzése ugyanis csakis fejlettebb szellemi társainkon, lelki tanárainkon múlik. Így tapasztalt lelki vezetővé is csak az válhat, aki elsajátítja a szükséges ismereteket, gondolkodásával és viselkedésével pedig bizonyosságot is tesz róla, hogy felkészült a tudás megtapasztalására. Azok között, akik ily módon a tudás és a hit birtokosaivá válnak, többé nem lehet szellemi nagyság vagy alá- és fölérendeltség szerint különbséget tenni. Egyik sem lesz több a másinál és nem is lesz kevesebb.

Ilyen lelkületű vezetéssel és szemléletváltással az egyházak megújulhatnak és valóban EGYHÁZ-zá egyesülhetnek, az emberiséget pedig a politikától függetlenül egységessé tehetik, és valóban jó irányba vezethetik. A vallásnak éppen az lenne a legfőbb feladata, hogy az embereket egységbe kovácsolja a Földön. E helyett a mai „egyházak” megosztják és kizsákmányolják az embereket. Azok, akik ebben a megosztásban bármilyen szerepet vállalnak, valójában megtagadják a Mindenség egységét, megtagadják a vallási tanításokat, és végső soron megtagadják és becsapják önmagukat is. Ezért minden vallásos embernek törekednie kell a vallások, az „egyházak” egyesítésére és megújítására. Mindehhez azonban be kell látni, és meg kell érteni a legalapvetőbb vallási tanokat. A templomokból száműzni kell a színjátékot, a különböző értelmetlen szertartásokat, a hivalkodó díszítéseket. Ezek helyett tudással, hittel és szeretettel kell megtölteni azokat és az ezekhez illő szerénységgel. Így az igazi templomok nem turistalátványosságokként, hanem a közösségi élet méltó és mindenki által megbecsült színhelyeként működnének.

A vallások és egyházak egyesülésének egyik legfőbb akadálya a teljesen félreértett istenhit. Ezért tudnunk kell, hogy a vallásokban a különböző névvel említett istenek valójában nem egy személyt jelentenek, hanem egy közösséget. Azt a közösséget, amelyet fejlettebb társaink alkotnak. Olyan lelkek közössége ez, amely irányítja fejlődésünket, és ha elég fejlettek leszünk, akkor egyszer mi magunk is a tagjaivá válhatunk. Mint élő lelkek magunkban hordozzuk ugyanis a fejlődés „isteni” képességét és lehetőségét, de amíg el nem érünk fejlődésünk megfelelő szintjére, addig szükségünk van fejlettebb lelki társaink, tanáraink segítségére. Bár ők valójában nem istenek, de fejlettségük révén bármikor, bárkivel el tudnák hitetni, hogy azok. Ez azonban nem céljuk. Egyetlen céljuk, hogy egyszer mi magunk is megtapasztalhassuk a létezés teljesebb formáját, a megváltást. Ennek bekövetkezéséhez azonban elengedhetetlen a vallásos emberek, az egyházak összefogása és egyesülése, a vallásosság és a hit megújulása, kiteljesedése, az alapítók tanításaihoz híven...

Szemléletváltás

Remélem, hogy az olvasottak alapján sokan máshogy fogják látni önmagukat, embertársaikat és környezetüket is. Remélem, hogy sokan fognak a tudatos fejlődés útjára lépni és belátni, hogy ezen az úton csak együtt, közösen, összefogva haladhatunk előre. Még lehetőségünk van arra, hogy erre az összefogásra ne valamilyen külső kényszerűségből, hanem a közös, tudatos, békés döntéseink alapján kerülhessen sor. Ehhez olyan alulról építkező, demokratikus társadalmak kellene, amelyekben nem önző szemléletű emberek, csoportok érdeke érvényesül, hanem a közösségké. Az alulról építkezésnek azonban nem csak az egyes közösségekre és országokra kell korlátozódnia.

Az alulról építkezést az egész világot átfogóan is meg kell kezdeni. A közös emberi értékeket, érdekeket szerte a világban érvényesíteni és képviselni kell. Ez a bolygó a fejlődésünk színtere. Nem csak egyszer élünk rajta, hanem sokszor és sok helyen meg fogunk még emberként születni itt. Ahhoz pedig, hogy emberként is élhessünk majd, mindenki számára biztosítani kell az élethez szükséges legalapvetőbb feltételeket. Sajnos ma a világ sok részén sokak számára még a két legalapvetőbb fizikai létfeltétel, a testi létbiztonság és az élelem sem elérhető. Az emberiség csak úgy lesz képes a fejlődés tudatos és békés útjára lépni, valamint azon végig is haladni, ha sorait nem tizedeli többé a háborúság és az éhínség.

Szerencsére az emberi értékek képviselőire nagyon sok országban meg van az igény és ennek köszönhetően már évtizedek óta létrejött és működik egy országokat átfogó szervezet, az Egyesült Nemzetek Szervezete. Kétségtelen, vitathatatlan és tiszteletre méltó az a jó szándék, amely életre hívta a szervezetet. Mégis a háborúk, az éhínségek pusztá léte is azt mutatja, hogy a szervezet nem képes hatékonyan működni, döntéseket hozni, és azokat érvényesíteni. Ennek egyik legfőbb oka az áldemokratikus politikától átvett rendszerbeli felépítésen kívül az emberi alapértékekhez való hozzáállás, ezek értelmezése és érvényre juttatása. Minden élet, az emberi élet pedig különösen nem lehet pusztán egy ország belügye, hanem ez mindannyiunk felelőssége.

Egy országnak az a vezetése, amely nem képes biztosítani a benne élő emberek testi épségét és élelmezését, annak nincs joga vezető szerepet betölteni az adott országban. Az emberi élet biztosítása érdekében, ezen ország irányítását és működését a nemzetközösségnek azonnal és automatikusan át kellene vennie, egészen addig, amíg erre az adott ország újonnan felkészített politikai és gazdasági vezetése alkalmassá nem válik. Mivel az effajta, „gyámsági” tevékenység nem jár gazdasági haszonnal, nem csoda, hogy bár születnek ilyen jellegű határozatok, ezek azonban nem, vagy csak részlegesen valósulhatnak meg. Ennek hátterében sokszor az áll, hogy azok az országok például, amelyeknek a gazdasága jelentős részben a hadiiparra épül, nem valószínű, hogy ténylegesen érdekelve vannak a béke megteremtésében és hosszú távú fenntartásában. Ezek az országok nemegyszer csak lőtérként tekintenek a fejletlen országokra, amelyekben eladhatják és kipróbálhatják új fegyvereiket. A béke megteremtése ezért csakis a teljes

leszereléssel valósulhat meg. Ez, bár rövidtávú gazdasági hasznot nem hoz, de olyan hosszú távú gazdasági és erkölcsi haszonnal jár, amely létfontosságú a közös jövőnk megteremtéséhez.

Tudatos és békés fejlődésünkhöz szemléletváltás szükséges minden téren, kicsiben és nagyban egyaránt. Erről szólt ez a könyv. Akinek utat mutattak e szavak, azoknak kívánom, hogy legyen erejük el is indulni ezen az úton, és használják erejüket és tudásukat mindannyiunk épülésére...

/Részlet a Tudás könyvéből/